

PROHÁSZKA ÜZENETE

A Székesfehérvár - Vasútvidék Római Katolikus Plébánia értesítője

Megjelenik hetente 150 példányban

2018.JÚNIUS 10. ÉVKÖZI 10. VASÁRNAP

XXII. ÉVFOLYAM 23. (1015.) SZÁM

Mottó: *Anyád és testvéreid kint vannak, és keresnek*

Emlékeztek arra a jelenetre, amikor Jézust szülei a templomban találják meg, mert elszakadt a nagycsaládtól és beült az írástudók közé tanulni. Szemrehányásukra, hogy „miért tetted ezt velünk?” . Jézus ezt felelte szüleinek: „Miért kerestetek engem? Nem tudátok, hogy nekem az én Atyám dolgaiban kell lennem?” (Lk 2, 49) Lukács úgy kommentálja a történetet, hogy „anyja megőrizte szívében mindazeket a szavakat.” (Lk 2,51) Vajon kint várva, hogy fia kijöjjön, eszébe jutottak a húsz évvel korábban történtek? Feltételezem, hogy a szegény édesanya lélektanilag két tűz közé került: egyfelől tudatában volt annak, hogy fiának küldetése van, másfelől aggódott érte, amikor hallotta a család zúgolódását. Tizenkét évesen az önállóvá válás egy természetes folyamatnak tűnt, a mostani szembeszállás a társadalom megszokott rendjével rémületbe ejtette őket. Nem csak Jézust féltették, mint édesanyja, hanem magukat is, a család jó hírét. A mai individualista nevelésben részesült ember el se tudja képzelni, mennyire függtek őseink a családtól, a klántól. Mekkora hatalma volt az egyébnél felett! Jézus azonban új közösséget hozott létre, ahol mindenki Isten akaratát kereste. Isten lett a családfő, konkrétan Jézus. Ez valódi forradalom volt.

Jézus családja nem akart ehhez az új közösséghez tartozni. Kint maradtak. Úgy gondolták, elég üzenni nekik, majd csak észre tér. Nem így történt. Ma is, aki Jézushoz csatlakozik, többnyire sok értetlenséggel találkozik a saját családjában. Ma is sok édesanya kérdezi, miért tetted ezt velem? Ma is sok családban bolondnak tartják, aki Jézushoz köti életét. Kint várnak, ki akarják hívni a megtévelyedet. Az pedig ma is csak azzal tud válaszolni: Ezek az én anyám és testvéreim!

Kiss Ulrich SJ

A HÉT SZENTJE

ÁRPÁD-HÁZI BOLDOG JOLÁN 1235-ben született IV. Béla és Laszkarisz Mária leányaként. Nagynénje Árpád-házi Szent Erzsébet és Prágai Boldog Ágnes, nővére Szent Kinga, húga Szent Margit. Ötéves korában a krakkói hercegi udvarba kerül. Nővére, Kinga nevelte, majd 1256-ban férjhez adta a gnieznói herceghez, Boleszlavhoz, akit a nép vallásossága miatt Jámbornak nevezett. A jámbornak mondott férj gonosz tanácsadóira hallgatva feleségét mellőzte. Ezzel sok szenvedést okozott Jolánnak, aki zokszó nélkül tűrte a megaláz-tatásokat. Jolán Árpád-házi Szent Erzsébet mintájára szerette és ápolta a beteget. Három leányuk nevelésével maga törődött. Boleszlav herceg később ráébredt felesége jellembeli értékeire, s amikor a lengyel falvakat pusztító pogány litvánok ellen hadba szállt, tudta, hogy felesége virraszt érte, s imádkozik visszatéréséért. Szolgái súlyosan sebesülten vitték haza, hiábavalónak bizonyult felesége önfeláldozó ápolása, a férj 1279 tavaszán meghalt. Az özvegy ekkor vagyonát szétosztotta gyermekei és templomok, kolostorok között; majd visszatért nővéréhez Kingához Krakkóba, aki hamarosan ugyancsak megözvegyült. Együtt léptek az ószandeci kolostorba.

Jolán Kinga halála után visszatért Gnieznóba, az ottani apáca közösségbe. Főnöknő volt, de úgy, hogy közben mindenkit szolgált. Szentség hírében halt meg 1298. március 6-án. Boldoggá avatása 1631-ben indult el. XII. Leó pápa 1827-ben engedélyezte a ferences szerzetesek két ágának Boldog Jolán ünnepét. XIII. Leó pápa (1878-1903) az egész lengyel egyházra kiterjesztette Boldog Jolán hivatalos tiszteletét.

Jolán a ferences szerzetnek és Lengyelországnak patrónája. A gnieznói klarissza kolostor, temetkezési helye vált kultusza középpontjává.